

Interaccions amb Fina Miralles

 quaderndelesidees.press/interaccions-amb-fina-miralles/

January 7, 2014

“Art i vida es complementen, ja que si l’art existeix és perquè [...] la vida el necessita com a agent d’una acció que sense ell no podria realitzar. Entre tantes coses que hem oblidat, es compta la funció medicinal, la seva taumatúrgia legítima.” *María Zambrano, La confesión: género literario.*

«L’art ha de sortir per ell mateix.» Amb aquesta idea, Fina Miralles ha desenvolupat dos projectes artístics de caire heterogeni que endinsen el públic en una visió trencadora del concepte clàssic d’art i li quèstionen la posició de l’artífex en el cercle creatiu. La natura ha estat concebuda com un element primordial en les representacions de totes les èpoques, però quina és aquesta natura? És la que existeix realment o la que la tradició academicista ens ha ensenyat? Miralles treballa aquesta teoria des de la mateixa forma, no li dóna cap valor simbòlic, sinó que solament la presenta perquè sigui valorada estèticament. La natura morta com a exemplificació d’allò que morirà «serveix a l’artista per plantejar una reestructuració del sistema educatiu artístic i una mort de l’acadèmia com a institució motor de tot aquest món de creadors», en paraules de la mateixa artista. Basant-se en l’obra de l’autor sabadellenc del segle XIX Joan Vilatobà-Fíguls, Miralles ens presenta diversos elements que creen un diàleg entre el natural i l’artificial, resultats de la desconstrucció de l’art per part de l’acció de l’home; una crítica cap a tot allò que havia estat obligada a fer durant els anys d’estudi i que eren producte del seu rebuig cap a la pintura historicista del règim acadèmic. Arran d’aquesta obra serà considerada membre de la nova generació d’artistes conceptuals catalans i aproparà el seu art als corrents del land art, l’arte povera o l’art sociològic provinent de França.

«Vaig sortir de l’Acadèmia de Belles Arts i no volia veure ni un cavallet ni un sol pinzell, jo sabia que havia de fer les coses per a mi mateixa, no per a la galeria», ens explica Miralles. La faceta pictòrica, la qual recuperarà posteriorment, estarà caracteritzada per la recerca del concepte i no de la pintura com a suport: creurà en una nova dimensió que separarà la idea de pintura de la de representació, buscarà una harmonia que creï una dansa entre les formes i figures, dotant-les de gran mal·leabilitat.

A Lectura d’una obra de Georges Braque, l’artista ha produït una performance a partir de fotografies seqüenciades i en la qual l’observador presencia l’extracció de diverses peces a partir d’una reproducció de l’obra Gravat número 10 de Georges Braque. Si je mourais à la bas de Guillaume Apollinaire; per tant, la simplificació de les formes que ens duen a la idea primigènia de creació matriu de l’art. Miralles creu que «s’havia de fer»; no va fixar-se en el text, ni en els antecedents, ni en la imatge, afirma que «l’obra em va parlar» i instantàniament sabia què havia de realitzar, i d’aquí sorgeix el resultat que veiem ara mateix a l’exposició, una obra que planteja la desestructu- 1 Bassas, A; Hurtado, A; Lozano, R; Parcerisas, P. Fina Miralles – De les idees a la vida. Museu d’Art de Sabadell, 2001: 92-93. Interaccions amb Fina Miralles ració de l’art en favor de

l'assoliment d'un concepte.

«Han estat deu anys de conceptual en els quals les obres han estat les idees, la realització de les idees. A partir d'ara, l'obra serà la meua vida, jo la faig i ella em fa.» Amb aquestes paraules, Fina Miralles ens emmarca una conclusió de la seva trajectòria artística que es fonamenta sobretot en dos aspectes: la varietat en l'ús de suports i tipologies de materials, i la contínua innovació temàtica en creure en la fusió contemplativa entre la natura i l'home. «No suporto el “Fina, has de fer...”, sempre he fet el que he volgut», insisteix Miralles.

Una artista que destacà en el cercle creatiu nacional per la seva gran gosadia artística en uns temps no gaire favorables. Una artista que produí una profunda transgressió en les normes establertes per la societat, una artista que viu actualment, una artista que converteix la seva línia ideològica en la seva manera de veure i viure la vida.

Fotografia de Gemma Cascón

Bibliografia

Bassas, A; Hurtado, A; Lozano, R; Parcerisas, P. Fina Miralles – De les idees a la vida. Museu d'Art de Sabadell, 2001: 92-93

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

Sara Medina Navarro

